

Življenje vendarle ni popolno

Zgodba se dogaja v Orlah, majhnem naselju, tik ob Ljubljani. Govori o najstniških tegobah, kako se najstniki dandanes počutijo in kaj vse se lahko dogaja doma za zaprtimi vrati. Otilija je šestnajstletno dekle, katero zanima izražanje skozi slikanje, fotografijo in literaturo – še posebej pisanje kratkih, ampak pomenljivih pesmi.

I.

Draga mami,

danes je minilo že devet let od tvoje "nesreče". Spet smo začeli z novim šolskim letom. Obiskujem že drugi letnik gimnazije v Ljubljani. Zaenkrat mi še kar lepo gre, no sicer je šele oktober, tvoj najljubši mesec, ampak se še z lahkoto prebijam skozi letošnjo snov. Oči je v redu. Našel si je novo dekle. Vesela sem zanj, saj se po dolgem času spet smeji. Skoraj tako močno kot takrat, ko si bila še tu. Minilo je že nekaj časa, odkar sem ti nazadnje napisala pismo, zato si zamudila kar nekaj sočnih informacij. Letos smo dobili novega sošolca Friderika – visokega, s temnimi lasmi in čokoladno rjavimi očmi. Čeprav je iz Nemčije, že kar tekoče govori slovensko. Zadnjič sem komaj zbrala misli, da sem se začela pogovarjati z njim. Ugotovila sva, da imava veliko skupnega. Oba rada piševa pesmi. Tudi smisel za humor imava podoben. Čez dva tedna se bova v poznem popoldnevu dobila in šla na sprehod po Tivoliju. Za enkrat je to vse. Pogrešam te.

Z ljubeznijo, tvoja Otilija.

II.

»Ej oči, danes grem na sprehod po Tivoliju!« sem glasneje povedala iz kopalnice. »Super miška. Do devetih bodi prosim nazaj.« »Ja oči, tako kot vedno.«

V kopalnici sem si na trepalnice nanescala malo maskare, na lička rdečilo, na ustnice pa glos z roza odtenkom. Nato sem si oblekla še rdečo obleko s cvetličnim potiskom in jeans jakno, obula superge ter se odpravila do parka.

Ko sem prišla, me je tam že čakal Friderik. Objela sva se in začela hoditi. Po kakšnih petnajstih minutah hoje sva se odločila za počitek na bližnji klopi. Ob vsem govorjenju in smejanju sva za trenutek obnemela in se poljubila. V trebuhu nisem čutila tistih metuljčkov, o katerih so vsi vedno govorili, pravzaprav sem se počutila mirno in varno v njegovi bližini. Za tem sva se še malo sprehodila, kasneje pa me je odpeljal domov.

S tem poljubom sva se zelo zblížala in se vedno več druživa v šoli in izven nje. Odkar sva s Friderikom skupaj, se počutim srečno, brezskrbno in nimam več potrebe po pisanju pisem mami. Pravzaprav mu še sploh nisem povedala glede mami. Niti sanja se mu ne, kaj sploh je bilo z njo, kaj šele, da ji pišem pisma. Povedala mu bom. Jutri. Vse.

Zjutraj sem se odpravila v šolo skupaj z Magdaleno oz. Magi. Sva najboljši prijateljici že od otroštva. Spoznali sva se v prvem razredu, saj sem jaz hodila v drug vrtec. Magi in jaz imava nekaj, kar ima zelo malo ljudi: zaupanje, ljubezen in najpomembneje, druga drugo. Nikoli nisva imeli kakšnih drugih prijateljev, prijateljic, samo midve sva bili pomembni.

Ko sva prišli v šolo, sem pri omaricah zagledala Friderika. Spomnila sem obljube, ki sem jo prejšnji večer sklenila sama s sabo. Med poukom sem mu napisala listek, da se dobiva v času malice in takrat mu bom povedala vse o mami. Listek sem mu skrivaje zataknila v peresnico.

Pri malici sem se mu res izpovedala ter mu zaupala vse – od mamine nesreče do pisanja pisem. Rekel je, da je vesel, da mu toliko zaupam. Namignil mi je, zakaj so se z družino preselili v Slovenijo, da bi v bistvu začeli na novo. Nisem točno razumela, kaj je mislil s tem novim začetkom, a se mi ni zdel primeren čas, da bi ga spraševala o tem. Po malici sva odšla spet k pouku. Vse je bilo super in prav, dokler nisem nekega nedeljskega popoldneva na njegovi pisalni mizi za kupom papirja našla ...

Našla sem tabletko. Več vrst tablet. Glede na moje vedenje, sem prepoznala, da so to močne protibolečinske tablete. Bila sem v šoku. Nisem vedela, kaj to pomeni, zato sem svoje misli poskušala preusmeriti na to, da ima Friderik mogoče kakšne zdravstvene težave, o katerih ni nikoli spregovoril. Če bi le vedeli, kako sem jih poskušala zbrisati iz spomina, pa ni šlo.

III.

Kakšen teden za tem sta se oče in njegovo dekle razšla. Kaj je bilo med njima ne vem in ga nisem imela namena spraševati, videla sem samo, kako ga je to potrlo. Na začetku je bil samo žalosten, kasneje so po hiši že ležale prazne steklenice alkohola. Skoraj nikoli ga ni bilo doma, verjetno je pil v kakšnem baru ali gostilni. Hladilnik in shramba sta bila večino časa prazna, razen takrat ko sem sama s svojo žepnino šla kupit osnovne stvari, da sem lahko doma kaj jedla. Po kakšnem mesecu je oči pil samo še doma in postajal nasilen do mene. Nikdar ga še nisem videla v takšnem stanju. Večkrat sem se poskusila pogovoriti z njim, a vse kar sem dobila v zameno, je bilo kričanje in žaljive besede. O tem, kar se je dogajalo doma, nisem nikomur povedala, saj me je bilo strah, da me bodo ljudje obsojali, češ da sem jaz kriva za nastalo situacijo.

Čez čas sem ugotovila, kaj je Friderik mislil z "novim začetkom". Bil je odvisen. S točno tistimi tabletkami, ki sem jih našla kak mesec nazaj. O odvajanju sva se že pogovorila, a sem vedela, da je to odločitev, ki jo mora sprejeti sam. O tem sem po dolgem času spet napisala pismo mami.

IV.

Očitno sem zaradi vse te stiske, ki sem jo čutila globoko v sebi, še sama hotela vzeti nekaj, kar bi omililo bolečino. Oče me je še kar tepel. Včasih sem si morala zakriti modrice po obrazu in telesu s korektorjem. Ni mi všeč takšen, kot je. Spremenil se je v pošast. Sploh ga nisem več prepoznala. Kadarkoli sem ga videla, je bil pijan. Najin odnos se je zaradi alkohola čisto porušil. Začela sem jemati več vrst antidepressivov in drugih mamil, ki bi me omamili ravno toliko, da ne bi več čutila bolečin. Vendar nisem nikoli pretiravala tako kot Friderik. Prenehala sem s fotografijo in slikanjem, a občasno sem napisala še kakšno pesem. Res je, da sem imela veliko ljudi, h katerimi bi se lahko zatekla, na primer Magi, Friderika in druge, a sem se raje zatekla k mamilom in občasno tudi alkoholu. Všeč mi je bil občutek omamljenosti ravno zato, ker nisem čutila nobene bolečine. Nakar sem ugotovila, da sem postala odvisna. Takrat sem šele doumela, kam sem v resnici zabredla. Vse to z očetom me je tako potrla, da sploh nisem vedela, kam padam. Ob spoznanju sem planila v jok. Ura je bila ena zjutraj. Jokala sem v tišini, saj nisem želela, da bi me kdo slišal. Bila sem brezupna in nisem vedela, kaj naj storim glede svoje odvisnosti.

Bilo je že pozno nedeljsko dopoldne, ko sem se prebudila. Prišla sem v kuhinjo, da bi si vzela jabolko in tam zagledala očeta, treznega. Sedel je za mizo in bral pisma. Ko sem stopila bliže, sem videla, da ima v roki pisma, ki sem jih vsa ta leta pisala mami. Odprtega je imel ravno zadnjega, tistega, v katerem razlagam mami o njegovem pitju alkohola. Njegov žalostni pogled, ki mi ga je namenil, si bom zapomnila do konca življenja. Bilo mu je žal za vse, kar sem zaradi njega morala prestati zadnje mesece. Objela sva se. Ni bilo potrebnih nobenih besed, saj sva s pogledi povedala veliko več, kot bi lahko z besedami. Edino kar je rekel je, da mu je žal in da ne bo več pil.

In res je bilo tako. Po tem se je odvadil. Nekajkrat mu je še spodletelo, ampak sva se o tem veliko pogovarjala, saj sem ugotovila, da je pogovor o stvareh, ki te težijo, ključnega pomena. Začela sva hoditi na sprehode in ponovno graditi najin odnos. Zdaj ko se z očetom razumeva, niti ne razmišljam več o tabletkah, saj sem bila zadnje čase veliko bolj vesela kot v preteklih mesecih. Friderik se tudi odvaja. Zelo sem ponosna nanj. Upam, da mu bo uspelo in da bo čim prej dosegel svoj "nov začetek", ki si ga tako močno želi.

POLETNE POČITNICE ...

Zvonjenje telefona

»Prosim?«

»Otilija ... prosim, če ostaneš mirna.«

»Magi? ... Kaj se dogaja?«

»Kličem iz bolnišnice ... Frederik je pogoltnil prevelik odmerek protibolečinskih tablet ... in je ... in je ... Otilija ... Frederika ni več.«

V.

Minilo je že leto in pol, odkar se je Frederik predoziral. Definitivno je bilo težko zame, še posebej za njegovo družino. Včasih sem imela spet željo po uživanju mamil, a sem si rekla NE, ker je to ena

izmed stvari, ki sem se jo naučila. Hvala bogu sem se začela dosti zgodaj zavedati, kaj ti lahko mamila in alkohol naredijo. Takrat ko mi je bilo res najtežje, sem se zatekla k očetu ali pa k Magi, saj sem vedela, da imam na voljo druge bolj pametne rešitve. Zadnji dve leti sta bili zame pravi pekel glede doživetij in novih spoznanj.

Nobena droga niti alkohol nam ne bosta rešila težav, k večjemu dober pogovor z osebo, ki ji zaupaš. Edino kar bomo povzročili z uživanjem alkohola ali z drugimi substancami, sta samo psihična in fizična škoda našemu zdravju. Zavedajte se, da je zdravje najpomembnejša stvar v življenju, ki jo lahko imate. Velikokrat se zgodi, da se začnemo prepozno zavedati, koliko nam zdravje pomeni.

KONEC

Neja Mihevc, 8. b

OŠ LAVA CELJE

Mentorica: Nina Senica